

Britse zelfingenomenheid en haat tegen buitenlanders maken ons kapot

Door Frank , 22 april 2026

Britse zelfingenomenheid en haat tegen buitenlanders maken ons kapot

De houding van het Verenigd Koninkrijk ten opzichte van de oorlog met Iran is een nationale schande geweest en heeft aangetoond dat Groot-Brittannië een machteloos leger en een niet-bestaande diplomatie heeft. Dit is symptomatisch voor de toenemende onwetendheid van onze Britse elite, met ministers die zo vaak komen en gaan dat ze niets nuttigs kunnen doen, terwijl onze universiteiten failliet zijn en we moeite hebben om nieuw talent op te leiden dat een complexe wereld kan begrijpen.

En er is een onderliggende elitaire, kolonialistische mentaliteit waarbij de mensen die Groot-Brittannië besturen een fundamentele afkeer hebben van buitenlanders, terwijl ze tegelijkertijd praten over diversiteit, gelijkheid en inclusie. Tegen deze achtergrond wordt ons verteld, en ondanks het feit dat Groot-Brittannië elk jaar miljarden verspilt aan een nutteloze militaire machine, dat het Ministerie van Defensie een nieuw plan voorbereidt om ons klaar te stomen voor oorlog.

Het Verenigd Koninkrijk heeft dringend een nieuwe aanpak nodig; die aanpak vereist dat elke pretentie om een wereldwijde buitenlandse macht te zijn, wordt opgegeven en dat de focus in plaats daarvan komt te liggen op nationale problemen die gewone mensen aangaan.

Het Verenigd Koninkrijk: Een Zelfbedrieglijke Farce op het Wereldtoneel

Als er ooit een week was die het Verenigd Koninkrijk van zijn laatste pretenties van mondiale relevantie heeft ontdaan, dan was het deze week. Volgens de vernietigende analyse van Ian Proud is Groot-Brittannië onthuld als een land zonder functionerende diplomatie, een leger dat niet eens zijn eigen kust kan verdedigen, en een politieke klasse zo verloren in propaganda dat ze bombast met invloed verwacht.

Laten we beginnen met Iran.

De Britse houding ten aanzien van de crisis in het Midden-Oosten is een schoolvoorbeeld van waanpostuur. Ministers praten groot over het niet willen van “Amerika’s oorlog”, maar dat is geen principe – het is onmacht vermomd als wijsheid. Het VK heeft nul invloed op Donald Trump of wie dan ook. In plaats van een principieel standpunt in te nemen dat de VS en Israël moeten afschalen, doen Britse functionarissen iets veel ergers: ze geven Iran de schuld dat het wordt aangevallen. Het is diplomatiek gezien het equivalent van een politieagent die tegen een verkrachtingsslachtoffer zegt dat ze erom vroeg.

Dan is er de militaire farce.

HMS Dragon, een torpedojager die zo wordt geplaagd door tegenslagen dat hij uiteindelijk in het ziekenhuis belandt – hetzij omdat de toiletten niet werkten, hetzij omdat een Hezbollah-raket hem trof (geen van beide opties wekt vertrouwen). Groot-Brittannië praat over het brengen van stabiliteit in de regio terwijl het niet eens één

oorlogsschip kan inzetten. De Koninklijke Marine, ooit de trots van de wereld, rent nu achter Russische schaduwtankers door het Kanaal aan met een vissersboot van 12 meter bemand door een journalist van de Telegraph. Als dit een Monty Python-schets was, zou je lachen. Maar het is echt.

En wat te denken van de diplomatie?

Yvette Cooper houdt nutteloze Zoom-vergaderingen waarin ze eist dat Iran de Straat van Hormuz opent – vanuit een positie van absoluut geen macht om dat voor elkaar te krijgen. Ze is slechts de laatste in een draaideur van clueloze ministers van Buitenlandse Zaken. In de afgelopen twaalf jaar hebben ze nauwelijks hun stoel warm kunnen zitten, laat staan eigen ideeën ontwikkeld. Dus wordt het buitenlandbeleid bepaald door de “Whitehall-expertklasse” – een term die een oxymoron is geworden. Deze experts hebben Iran niet begrepen sinds de val van de sjah. Ze hebben Iran niet willen begrijpen, omdat begrijpen zou leiden tot praten, en praten zou leiden tot diplomatie. En diplomatie is voor de Britse elite een teken van zwakte.

In plaats daarvan luidt het mantra: meer druk, meer sancties, meer eisen. Iran geeft nooit toe. Het sluit gewoon een scheepvaartroute en vergroot zijn greep op de wereldeconomie. Toch is de echo-kamer van Whitehall zo dik dat ministers nog steeds geloven dat Iran op een dag zal doen wat hem wordt gezegd. De reguliere media spelen deze fictie mee en verzekeren het publiek dat succes om de hoek ligt.

Het resultaat?

Groot-Brittannië praat luid op het wereldtoneel en wordt door iedereen genegeerd. Prouds analogie is hard maar accuraat: Groot-Brittannië is het dikke, domme kind op het schoolplein dat probeert te pesten om de indruk te wekken dat het de baas is, terwijl de slimmere, knappere kinderen gewoon weglopen.

Waarom is Groot-Brittannië zo dom? Omdat het gestopt is met het opleiden van diplomaten in diplomatie. Het gestopt is met het onderwijzen van jonge mensen in vreemde talen, vreemde culturen, vreemde geschiedenissen. Andere landen begrijpen zou betekenen dat je met buitenlanders moet praten – en de Britse elite, ondanks al haar gepraat over diversiteit en inclusie, veracht buitenlanders eigenlijk. Buitenlanders zijn mensen die we vroeger domineerden en bestalen tijdens het rijk.

Ze hebben een andere huidskleur, spreken onverstaanbare talen, volgen vreemde religies. Wij bezetten hun landen, maar we willen niet dat zij naar ons “groene en aangename land” komen.

Brexit maakte dit officieel.

De regering heeft effectief een bord boven Britse universiteiten gehangen met de tekst: “Rot op, buitenlanders.” Dat heeft een inkomstenstroom van 42 miljard pond per jaar verwoest, topuniversiteiten in een financiële crisis gestort en ervoor gezorgd dat een nieuwe generatie Britten zich geen vreemde talen of vreemde denkwijzen meer kan veroorloven. De vicieuze cirkel is rond: Whitehalls expertklasse wordt elk jaar aangevuld met clueloze afgestudeerden die weten dat carrière maken betekent dat je zich moet scharen rond een steeds kleiner wordend Overton-venster.

Groot-Brittannië is een grap geworden. De wrede waarheid is dat we niet beseffen hoe dom we eruitzien. We denken dat we briljant zijn. Op de Olympische Spelen van het buitenlandbeleid denken onze ministers dat ze Usain Bolt zijn, terwijl ze Eddie the Eagle eruit laten zien als een goudenmedaillewinnaar.

Maar het meest beschamende van deze week was niet alleen de irrelevantie. Het was de propaganda. Premier Keir Starmer pronkt door het Midden-Oosten als een veroverende keizer, met zwaar geproduceerde video's die moeten suggereren dat hij een wereldreus is. Dat is hij niet. Als hij ziekenhuizen, scholen en wegen in Rochdale of Glasgow had bezocht, zou men er minder moeite mee hebben. In plaats daarvan is de hele overheidsmachine erop gericht een geloof te creëren dat Groot-Brittannië een mover en shaker is. Dat is het niet.

Beslissingen van zowel Conservatieve als Labour-regeringen hebben Groot-Brittannië in de obscuriteit gestort. We zijn gewikkeld in een Stratcom-troostdeken, gebreid uit hubris en zelfbedrog. We stoten in een steeds hoger tempo betekenisloze publiciteitsvideo's uit om een steeds sceptischer publiek te overtuigen dat we ertoe doen – terwijl we elk jaar minder toevoegen. Deze obsessie met spin, die teruggaat tot de tijd van Alastair Campbell op nummer 10, heeft ons nu figuurlijk gedood.

Binnenkort zal het ons misschien letterlijk doden.

Neem de nieuwste zet van het Ministerie van Defensie.

Nadat het sinds 2022 geen defensie-investeringsplan heeft gepubliceerd (vier jaar stilte), en geweigerd heeft het plan voor de lokale verkiezingen te publiceren omdat het vooral slecht nieuws bevat, is het MOD naadloos overgeschakeld naar een informatiecampagne. De boodschap? Groot-Brittannië moet zich klaarmaken voor oorlog.

De Chef Defensiestaf – die er volgens Proud uitzielt en klinkt als een assistent-manager van de Asda – spreekt plechtig over “weerbaarheid voor een eventuele oorlog”. Sky News interviewt een pseudo-academicus van een door het MOD gefinancierde Oxford-denktank, die waarschuwt dat Rusland 95 tot 97 procent van zijn capaciteiten gereed heeft om een Europese NAVO-lidstaat aan te vallen. Nooit mindert het feit dat Rusland de afgelopen twee jaar slechts 2 procent van Oekraïens grondgebied heeft bezet. Nooit mindert het totale gebrek aan bewijs dat Rusland van plan is een NAVO-land aan te vallen. Nooit mindert dat de oorlog in Oekraïne altijd ging over de oostwaartse uitbreiding van de NAVO en Ruslands verlangen naar soevereine gelijkheid, niet naar wereldverovering.

Dit is een vormingsoperatie.

Het doel is het publiek murw te maken voor een grote verhoging van de defensie-uitgaven – wat meer belastingen en minder publieke diensten zal betekenen. Proud is niet per se tegen meer uitgaven aan defensie, als het geld goed zou worden besteed. Maar dat zal niet gebeuren. Het Britse leger is het kleinst sinds het begin van de volledige registratie. De marine is zo klein als aan het einde van de Engelse Burgeroorlog in de 17e eeuw. We kunnen niet eens een defensie-investeringsplan opstellen omdat het MOD de controle over zijn eigen aanbestedingen is kwijtgeraakt. Zombieprojecten zoals Ajax-pantservoertuigen en Orca-onderzeeërs lopen zo ver achter de feiten aan dat ze mogelijk moeten worden gestaakt. Andere projecten kosten veel meer dan oorspronkelijk begroot. En we hebben te veel aannemers die zich aandringen aan de enorm opgeblazen borst van defensie-aanbestedingen, maar niet genoeg geld om het allemaal te betalen – vooral niet als de regering ook de NHS wil hervormen, een spoorlijn wil aanleggen die verder dan Birmingham gaat, of een startbaan op Heathrow wil toevoegen.

De voor de hand liggende waarheid is dat het defensie-investeringsplan al is geschreven. Het zal laten zien dat de meeste van onze projecten mislukken. Dus in plaats van het vóór de lokale verkiezingen in mei te publiceren (waar Labour al afstevent op een “flinke afstraffing”), verzint de regering een groot idee: zich voorbereiden op een oorlog met een vijand die ons niet wil aanvallen, met materiaal dat we niet bezitten, met geld dat we niet hebben, terwijl we onze eigen burgers ellende bezorgen.

De cynische berekening is dat gewone Britten, geconfronteerd met een afnemend aantal zinvolle banen en een economie die kunstmatig in leven wordt gehouden door een eeuwige proxy-oorlog in Oekraïne, bijna dankbaar zullen zijn een militair uniform aan te trekken. Ze verdienen tenminste een loon – ook al gaat dat loon gepaard met het risico te sterven, of voor vrouwen met het risico betast te worden door meerderen. Dit is moreel verwerpelijk. Het is ook gevaarlijk.

Want er is een alternatief.

In plaats van de wereld te proberen te redden, oorlog voor oorlog, zou Groot-Brittannië zijn nationale energie kunnen richten op het herstel van zijn grootsheid thuis. Herbouw onze industrieën. Herstel onze transportinfrastructuur. Renoveer onze ziekenhuizen, scholen en universiteiten. Wees trots op onze werknemers. Verwelkom buitenlanders die hier geld uitgeven. Laat de ambities van militaire grootsheid varen. Gooi de zombie-defensieprojecten eruit. Bouw een marine en leger die groot genoeg zijn om onze kusten te beschermen – meer niet. Investeer opnieuw in diplomatie. Stap terug van de poging om een buitenlandse-politiek-titanenrol te spelen, die we niet zijn en al heel lang niet meer zijn geweest.

We moeten opnieuw een diplomatiecultuur opbouwen waarin we andere landen niet als neo-imperiale mogendheid proberen te begrijpen, maar als gelijke partners. Streef naar vreedzaam samenleven, niet naar confrontatie. Groot-Brittannië is een eiland – een klein eiland, al is het een groot eiland. Toch hebben onze leiders ons teruggebracht tot een erbarmelijke staat.

De uitdaging om onze status als natiestaat te herstellen is enorm. Het werk moet vandaag beginnen – niet door angstzaaiërij, maar door hard werken en een meedogenloze focus op de behoeften van gewone werkende mensen. Zij worden al te lang genegeerd en betutteld door de mainstream.

Keir Starmer is niet de persoon om die aanval te leiden. Sterker nog, er lijkt vandaag

*de dag in Groot-Brittannië geen serieuze politieke leider te zijn die daartoe in staat is.
Dat is misschien wel de meest verpletterende aanklacht van allemaal.*